

lase su soetab arwast kassondja pu! Seslepärrast ei tööhi ümelsgi panno, et teie sõnadeist miño lellele ni wähhe rõemo tõuseb. Olles ta mehhite isse siin ja lubba temal kui teil, kuninga ormo paistel kassokad soendada, ei teie siis mitte ei julges ni wahwa suga wallefaebamisi kuninga kõrva tõeta, eggas miño lelle ni arwalissult laita, ehet sähherdusi waanu pool ünnustusse läinud juttus uest ülesligutada. Miks siis sedda ülles ei tunnistat, mis isse Reinowadderile kurja ollete teinud? Oho, Läne-issand! kas enda silmas palli teie ei näe? Vai kas mölete, et miña ja mitto muud siin seiswad issandad eham sedda aega ei peaks mälestama mil Reinowadderiga isse sobrust piddasite, ja kus mo sel ükskord teie läbbi pakkasel talvel rasked waewa fannata des pea aego surma olles leidnud? Kas ehet ollete kenä luggu opis ärra ufuutanud? — Kannatage nattule, ma tahhan teie nõdrafs läinud mälestusele appi tulla! — Ükskord juhtus üks talomees rannast tulles falla formaga hundile waato ja maggis wärtske falla ait futtistas ni kanges meie Kruumifilm-issanda sõgi-isse, et ta pea aego imo-pärrast kassola olles müünud. Agga kassokas olli issandal fallis ja fallavõtmise ind pudus taskus. Mil kombel riid fallo fätte saba? Kui nõnda möttedega pü-ajjo veel waewas, juhtus ta kogemata miño lellega follo ja allas militawai keelis palluma, et sel tenuale fallo murretseb. Reinowadder langes lui surnu teele mahha, kust fallamees möda piddi sõitma.

Se olli üks wahwa julguetük! Ehet Reinowadder ful teadis mis limbutus seit wöis tulla, siiski ei möttelnud ta sobrale kassjo püdes enese peale. Agga kuulge, mis falli innaga ta sobrusse ja fallad piddi makema. Kui fallamees senna joudis kus sel moas olli, wöttis ta firwe koormalt ja tahtis Reinowadderile pähbe lúa. Sel näggi alkulme lurides mis sündis, agga siiski ei liigutand ta liikmeid eggas tömmand inge; mees piddas tedda suruks, wöttis sabbast finni ja wiiklis raipe koorma peale, ja möttes eddas minnes: lül ledde nüllin nahha seljast. Reinowadder mötles: mängi wöit on miño läes! ja pillutas aega wiitmata ree pealt fallo mahha. Kui arwas enda ja hundi tarbels neid källalte olema, siis kargas ta koorma otsast ja pistis puñuma, et saals waanu sobraga fallist toitu jäggama. Mata imet, mis ta seal näggi? Hunt lusis waod kolmed maad ree jälgil, noossis fallamahti fallad ärra ja ei jätnud sobrale waewa palgaks middagi. Ta olli enast täis ögginud kui Jõulo-mäul ja tippus lõhema; üks poolärranäritud ahvena pä ja kals, kolm selgrodu ollid mo lellele järrel jänud; se olli ta julguse ja sobra-truuse palk. Ehet ful mööni launis näddal seit aast möda läinud, siiski saab mo südda veel paisoma kui sedda pettust meeles tulsetan. Ma lüssin teilt, suur kuningas, kas äbbematamat ja nurjator mat tööd. Ma peal wöib vlla? — Agga puhkage nattule aega, ma tahhan teile veel ühhe teise tuffi